

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

54

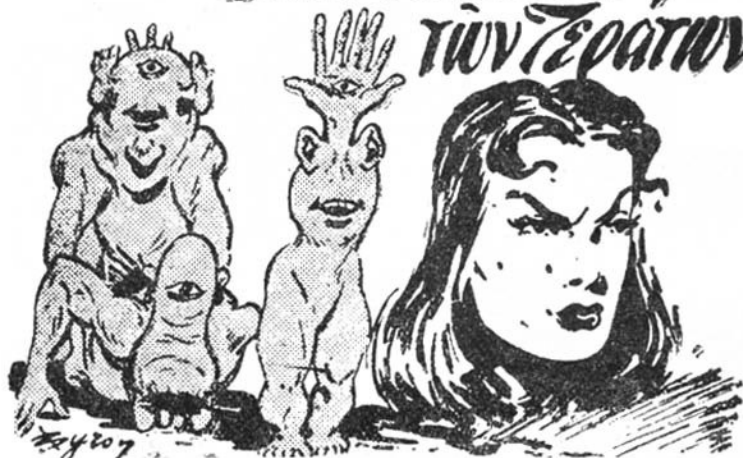
Στην Κοιλιά
των Τεράτων

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'ΟΣ'ΕΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ζτίν Κοιλιά, Τῶν Τερατίων

Τὸ ἀπίστευτο Τέρας

ΟΙΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ὁ ξακουστός Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος καὶ οἱ ἄλλοι προστάτες τῆς Ἀνθρωπάτητος ἔχουν τώρα ἐγκατασταθῆ σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι, χτισμένο στὴν πλαγιά ἑνὸς κατάφυτου καὶ καταπράσινου βουνοῦ. Πῆγαν ἐκεῖ, γιὰ τὸ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο ἔκρ:νε ὅτι ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς θὰ ἔκανε καλὸ στὸν Κεραυνό, πού ἡ πολύχρονη νάρκη, στὴν ὁποία τὸν εἶχε ρίξει ἡ Φάουστα τὸν εἶχε ἐξασθενήσει (*).

Πραγματικά, ὁ γυιὸς τοῦ

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 51, 52 καὶ 53.

Ὑπεράνθρωπου ἔχει συνέλθει ἐντελῶς καὶ ἔχει ἀνακτήσει ὅλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμὶ του.

Τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο ὅμως, πού ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι: θυθισμένος στὴν ἀλλόκοτη νάρκη, τὸν ἔχουν κλείσει σ' ἓνα ἄλλο ἀτσάλινο σπιδάκι, κοντὰ στὸ νεὸ τους σπιδάκι. Μαζί του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κλεισμένη καὶ ἡ γυναίκα του ἡ Ἐλσα, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἀποχωριστῆ ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς.

Ὁ Κοντοστούπης ὁ κωμικὸς νάνος μὲ τὴ μεγάλη μύτη, τὰ τερατώδη ψέματα καὶ τὴ δειλὴ καρδιά, εἶναι στὸ στοχεῖο του. Τριγυρίζει ὅλη μέρα μέσα στὸ δάσος σκοτώ-

νοντας με τή... φαντασία του θηρία και δράκους!

Τώρα, περπατάει μέσα στο δάσος μαζί με τόν Τσιπιτσιπίπ τὸ τερατάκι με τὸ ράμφος που λιοῦ καὶ ἡ γλῶσσα του δουλεύει ἀκούραστα περιγράφοντας φανταστικὰ κατορθώματα τοῦ νάνου!

—Ποῦ λές, μουντουρίζεις με στόμφο ὁ Κοντοστούπης καθὼς ὠρμούσα ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ, τοῦ Κτηνανθρώπου, τοῦ νέου ἐχθροῦ τῆς Ἀνθρωπότητος, συμβαίνει κάτι πού δὲν τὸ περίμενα ποτέ!

— Νηληϊαντή, τί συμβαίνει; ρωτᾷει ὁ Τσιπιτσιπίπ μ' ἕνα πο νηρὸ χαμόγελο.

— Ἀρπάζει ξαφνικὰ τή... Γῆ καὶ μοῦ τὴν πετάει στὸ κεφάλι!, λέει σοβαρὰ ὁ Κοντοστούπης. Καταλαβαίνεις τὴ θέσι μου...

— Καταλαβαίνω, λέει ὁ Τσιπιτσιπίπ κοροϊδευτικὰ. Λιποθύμησες... ντέκα φορὲς μαζί!

— Σκασμός!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Λιποθυμᾷει ποτὲ ὁ Ὑπερκοντοστούπης; Καθὼς εἶδα τὴν Γῆ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου, παίρνω φόρα καὶ τῆς δίνω μιά... κεφαλιά! Ἦταν τόσο δυνατὴ ἡ κεφαλιά ὥστε ἡ Γῆ γυρίζει πίσω καί...

— Καί... μπαίνει γκόλ!, συμπληρώνει σαρκαστικὰ ὁ Τσιπιτσιπίπ.

Ὁ Κοντοστούπης κοκκινίζει σὰν πατζάρι ἀπὸ θυμό. Σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τόν... ἄσπυνοδο φίλο του, μὰ ὁ Τσιπιτσιπίπ τὸχει βάλει κιόλας στὰ πόδια καὶ χάνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα

τρέχοντας πρὸς τὸ σπίτι καὶ φωνάζοντας:

—Μπαίνει, γκόλ! Μπαίνει γκόλ! Χά, χά, χά!

Μουντουρίζοντας γκρινιάρικα, ὁ νάνος γυρίζει καὶ συνεχίζει τὸν περίπατό του μέσα στὸ δάσος.

—Ἄκους ἐκεῖ!, γρυλλίζει χειρονομώντας ζωνηρά. Νὰ μοῦ πῆ πὼς ἡ Γῆ μπῆκε γκόλ! "Ὅχι βέβαια πὼς δὲν εἶμαι ὁ ἄσπος τῶν ἄσπων τοῦ ποδοσφαίρου! Ἐμένα πού με βλέπετε, ἦμουν κάποτε μέλος τῆς ἐθνικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τῆς Ἀμερικῆς! Ὁ ποδοσφαιριστὴς βολίδα! Ἔτσι με λέγανε οἱ φίλαθλοι! Μιὰ φορὰ μάλιστα... Παναγίτσα μου! Τί εἶναι αὐτό;

Σταματᾷει κατάπληκτος, καὶ κατατρομαγμένος, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του.

Μπροστά του σὲ ἀπόστασι πέντε μόνο μέτρων ἕνα ἀλλοκοτὸ πλάσμα ἔχει φανερωθῆ ἀνάμεσα σὲ δυὸ θάμνους.

Εἶναι κάτι, πού ξεπερνᾷ ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ τολμηρὴ φαντασία!

Εἶναι ἕνα μικρὸ πλάσμα με δυὸ πόδια πού καταλήγουν σ' ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ἔχη καθόλου κορμί! Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλοῦ φυτρώνει ἕνα... χέρι!

Ὁ νάνος σταυροκοπιέται, με τὸ πρόσωπό του χλωμὸ σὰν νεκροῦ.

—Τί... τί εἶναι αὐτό; Ξαναλέει με φωνὴ πού τρέμει. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ

πράγμα. Σίγουρα τὰ μάτια μου κάνουνε... πουλάκια! Πρέπει νὰ πάω νὰ μὲ κυττάξω κανέναν ὀφθαλμίατρος! Μήπως ἔχω πάθει... πονόματο καὶ βλέπω πράγματα πού δὲν ὑπάρχουν;

Κλείνει τὰ μάτια του, τὰ τρίβει καλὰ καὶ τ' ἀνοίγει πάλι.

Τὸ ἀπίστευτο ὄν στέκεται πάντα ἐκεῖ, κυττάζοντας τὸν Κοντοστούπη κατόματα καὶ σαλεύοντας ἀργὰ τὰ δάχτυλα τοῦ μοναδικοῦ τερατώδους χεριοῦ του!

Ὁ Κοντοστούπης σταυροκοπιέται πάλι μουρμουρίζοντας:

—Αὐτὸ εἶναι! Ἔχω πάθει πονόματο! Γιὰ νὰ δοῦμε... ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἐξαμβλωμα;

Χωρὶς νὰ ἀποσπᾶση τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ τέρας, σκύβει παίρνει μιὰ πέτρα ἀπὸ χάμω καὶ ἀνορθώνεται.

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι πετάει τὴν πέτρα ἐναντίον τοῦ πλάσματος.

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ κάνει τὸ νάνο νὰ παγώσῃ ἀπὸ φόβο.

Καθὼς ἡ πέτρα κατευθύνεται πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ ὄντος τὸ μοναδικὸ χέρι του ἀπλώνεται, ἀρπάζει τὴν πέτρα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει πίσω ἐναντίον τοῦ νάνου, χτυπώντας τον... κατακούτελα!

—Ὦχ!, οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωσι ὁ Κοντοστούπης παραπατώντας. Μ' ἔφαγε τὸ τέρας! Μὲ δολοφόνησε!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀλλόκο

τὸ πλάσμα, μ' ἓνα τεράστιο πήδημα, χάνεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Κρατώντας τὸ μέτωπό του καὶ βογγώντας περισσότερο ἀπὸ φόβο παρά ἀπὸ πόνο, ὁ Κοντοστούπης μένει ἀσάλευτος ἀποσβολωμένος, κυττάζοντας τὸ μέρος πού εἶχε χαθῆ τὸ καταπληκτικὸ τέρας.

— Ἰσχυρίζεσαι λέει στὸν ἑαυτό του, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν τέτοια ὄντα μ' ἓνα χέρι στὴν κορυφῆ τοῦ κεφαλιοῦ! Ἄς ὑποθέσουμε πὼς ἔχεις δίκιο, ἀγαπητέ μου Κοντοστούπη! Πές μου ὅμως ποῖος σοῦ πέταξε τὴν πέτρα αὐτὴ στὸ κεφάλι; Ἔ;

—Ἔρω γὰ ποῖος τὴν πέταξε τὴν πέτρα; Παράτα με ἡσυχο! Μὲ σκότισες!

Ὁ... Σκυλογατοπιθήκος!

ΤΡΙΒΟΝΤΑΣ τὸ μέτωπό του, ὁ νάνος γυρίζει γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι.

—Θὰ πάω νὰ ρίξω λίγο νερὸ στὸ κεφάλι μου, μουρμουρίζει. Θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ στὰ μάτια καὶ θὰ πάψω νὰ βλέπω ἀνύπαρκτα τέρατα! Θά... Ἄγιε Ὁνούφριε, προστάτη μου! Τί εἶναι τοῦτο πάλι;

Πίσω ἀπὸ ἓναν ἄλλο θάμνο προβάλλει ἓνα ἄλλο ζῶο. Εἶναι κι' αὐτὸ ἀλλόκοτο καὶ καταπληκτικὸ.

Ἔχει κορμὶ σκύλου καὶ κεφάλι γάτας! Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ κεφάλι δὲν εἶναι στὴν κανονικὴ του θέσι, ἀλλὰ

στήν... άκρη τής ούράς του!
Όσο για τὰ πόδια του δέν
είναι πόδια σκύλου, αλλά...
πιθήκου!

Ό Κοντοστούπης μαρμαρώ
νει. Τò πρόσωπό του γίνεται
κατάχλωμο και τὰ γόνατά
του τρέμουν.

— Αυτό είναι!, λέει στόν
εαυτό του τραυλίζοντας. Δέ
χωρεί καμιά άμφιβολία
πιά! Τήν έχεις φωνίσει άσχη-
μα, φίλε μου Κοντοστούπη!
Φαίνεται πώς δέν έχουν πάθει
μόνο τὰ μάτια σου αλλά και
τò μυαλό σου! Άς πούμε
ότι τò πρώτο τέρας τò είδα

Τὰ τρομερά σαγόνια τού τερά-
στιου ψαριού άρπάζει τήν Ά-
στραπή!

γιατί τὰ μάτια μου είναι άρ-
ρωστα! Τò δεύτερο όμως αυ-
τό τέρας; Είναι έντελώς δια-
φορετικό από τò πρώτο και
μπορεί νά πη κανείς ότι τò
ζεπερνάει σέ... όμορφιά και
κομψότητα! Και είμαι βέβαι-
ος ότι δέν υπήρχε και τò πρώ-
το! Νά δής πού, άν άπλώσω
τò χέρι μου, δέ θά πιάσω τί-
ποτα! Μόνο τόν άδειο άέρα!

Σφίγγει τὰ δόντια του για
νά μήν ξεσπάση σέ... λυγμούς
άπό τήν παραχή του και προ-
χωρεί διστακτικά.

Οί τρίχες τού τέρατος ά-
νορθώνονται, καθώς ό Κοντο-
στούπης πλησιάζει πρòς τò
μέρος του. Τò γάτισιο κεφά-
λι του, στήν άκρη τής ούράς
του, άνοίγει τò στόμα του και
νιαουρίζει άγρια και άπειλη-
τικά.

—Καλά τò κατάλαβα έ-
γώ!, μουρμουρίζει ό νάνος.
Δέν πάσχουν μόνο τὰ μάτια
μου, αλλά και τ' αυτιά μου!
Άκούω ήχους και φωνές πού
δέν υπάρχουν!

Κάνει ένα βήμα ακόμα και
άπλώνει τò χέρι του, σίγου-
ρος ότι δέ θά έπιανε τίποτα!

Καταλαβαίνετε τήν έκπλη-
ξι του και τόν τρόμο του ό-
ταν τὰ δάχτυλά του άγγίζουν
τò ζεστό τρίχωμα τού ζώου!

Πριν προλάβη νά τραβήξη
πίσω τò χέρι του, ή ούρά τού
τέρατος κινείται πρòς τὰ έ-
μπρός και τὰ σαγόνια τής
γάτας τού άρπάζουν ένα δά-
χτυλο και τò δαγκώνουν με
δύναμη!

Τήν ίδια στιγμή, τὰ δυò
μπροστινά πιθηκίσια πόδια

τού τέρατος αρπάζουν τὸ νά-
νο ἀπὸ τὸ λαϊμό, ἐνῶ τὰ πῖ-
σω πόδια του, πού εἶναι: κι,
αὐτὰ σὰν χέρια, ἀρπάζουν
τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέ-
ση!

Ὁ τρόμος τοῦ νάνου ξεπερ-
νάει τώρα κάθε ὄριο. Ἀφή-
νοντας ἓνα σπαραχτικὸ οὐρ-
λιαχτὸ φόβου, ἀρχίζει νὰ τρέ-
χη σὰν τρελλὸς μέσα στὸ δά-
σος κουβαλώντας τὸ ἀλλό-
κοτο τέρας πού εἶναι πάντα
γατζωμένο ἐπάνω του!

— Βοήθειασαα!, ξεφωνίζει
ὕστερικά μὲ φωνὴ πού δὲν ἔ-
χει τίποτα ἀνθρώπινο. Μὲ σκο-
τάνουν! Τὸ μυαλό μου γεν-
νάει τέρατα, πού μὲ πνίγουν!

Τὰ χέρια του σαλεύουν στὰ
τυφλά, μὲ κωμικὴ ἀπόγνωση.
Τὰ μάτια του ἔχουν ἀλλοθω-
ρίσει καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του
βγαίνουν... ἀφροί!

Ξαφνικά, καθὼς σαλεύει
τὰ μπράτσα του, ἡ γροθιά
του χτυπάει τὸ τέρας στὸ γα-
τίσιο κεφάλι του.

Ἀφήνοντας ἓνα ἀνατριχια-
στικὸ νιαούρισμα, τὸ ζῶο πα-
ρατάει τὸν Κοντοστούπη, τὸ
βάζει στὰ πόδια καὶ χάνεται
μέσα στὸ δάσος!

Ὁ Κοντοστούπη μένει: ἀ-
σάλευτος κυττάζοντας πρὸς
τὸ μέρος πού εἶχε χαθῆ τὸ τέ-
ρας. Ἡ ἴδια ἀμφιβολία γεν-
νιέται πάλι στὸ μυαλό του.
Εἶχε δὴ πραγματικὰ τὸ ἀπί-
στευτο ἐκεῖνο πλάσμα καὶ εἶ-
χε ἀρπαχτῆ μαζί του ἢ μήπως
τὸν εἶχαν ξεγελάσει: πάλι οἱ
αἰσθήσεις του;

«Ὁ Θεὸς νὰ δάλλῃ τὸ χερά-
κι του!, σκέπτεται μὲ τρόμο.

—Θὰ σὲ κάνω νὰ ἰδρώσης αἶ-
μα!, οὐρλιάζει ὁ νάνος.

Ἄν πραγματικὰ ὑπάρχουν τέ-
τοια τέρατα, εἶμαι χαμένος!
Ἄν πάλι δὲν ὑπάρχουν, θὰ
πῆ πὼς τρελλάθηκα, ἄρα εἶ-
μαι καὶ πάλι χαμένος!...»

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τέσσερις
ἰπτάμενες μορφές σκίζουν
τὸν ἀέρα καὶ προσγειώνονται
γύρω του: μιὰ κόκκινη, μιὰ
γαλανόλευκη, μιὰ κίτρινη καὶ
μιὰ γαλάζια!

Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ὁ Ξακου-
σὸς Ἑλληνας Ὑπεράνθρω-
πος Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο, ὁ
γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου Κε-
ραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας,
ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Ἐλ

Γ κ ρ έ κ ο, ή έλπίδα τής 'Ανθρωπότητας, τὸ Παιδί-Θαύμα μέ τις καταπληκτικές ίκανότητες!

— Τί τρέχει Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. 'Ακούσαμε νά φωνάζης «βοήθεια»...

— Σὺ... συμβαίνει κάτι τρομερό, 'Ελληνα!, ἀπαντάει: ὁ νόμος τραυλίζοντας. Φαίνεται ὅτι τὸ μυαλό μου δημιουργεῖ τέρατα καί τὰ τέρατα αὐτὰ ἤρθαν νά μου ρουφήξουν τὸ αἷμα!

'Ο Κεραυνὸς κι' ὁ 'Υπερέλληνας βάζουν τὰ γέλια.

— Τρελλάθηκες, Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

— 'Ε; κάνει ὁ νόμος. Μπορεῖ καί νά τρελλάθηκα! Δέν ξέρω! 'Αν ὅμως δέν τρελλάθηκα καί τὰ τέρατα αὐτὰ ὑπάρχουν τότε χάλασε ὁ κόσμος!

'Ο 'Ελληνας ζαρώνει τὰ φρύδια του. 'Η φαντασία τοῦ Κοντοστούπη εἶναι μεγάλη καί συνήθως τὰ λόγια του εἶναι παραφουσκωμένα καί γεμάτα ψευτιές. 'Αν ὅμως λέει τὴν ἀλήθεια;

— Τί ἦταν αὐτὰ πού εἶδες Κοντοστούπη; τὸν ρωτάει.

— Εἶδα ἓναν... κεφαλοχέρη κι' ἓναν... σκυλογατοπίθηκα!

— 'Ε; κάνει ὁ 'Υπερέλληνας ξεσπώντας πάλι σέ γέλια. Γιά ξαναπές το, θεῖε Κοντοστούπη!

— 'Εναν κεφαλοχέρη κι' ἓναν σκυλογατοπίθηκα!, γρυλίζει ὁ νόμος κοκκινίζοντας. Εἶσαι μωρό ἀκόμα καί δέν

μπορεῖς νά καταλάβης! Τὸ ἓνα τέρας εἶχε ἓνα μόνο χέρι κι' αὐτὸ στὴν κορυφή τοῦ κεφαλοῦ του! Τὸ ἄλλο εἶχε σῶμα σκύλου πόδια πιθήκου καί κεφάλι γάτας, πού βρισκόταν ὄχι στὴν κανονικὴ θέσι του ἀλλὰ στὴν ἄκρη τῆς οὐράς του!

Τὸ Ψάρι
καί ἡ Σαῦρα

ΑΥΤΗ τὴ φορά βάζουν ὄλοι τὰ γέλια. 'Ακόμη κι' ἡ 'Αστραπή δέν μπορεῖ νά κρατήσῃ τὴ σοβαρότητά της.

— Μὰ εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν τέτοια πλάσματα, Κοντοστούπη; τὸν ρωτάει γελώντας.

— 'Οχι!, ἀπαντάει γκρινιαρίζοντας ὁ νόμος. Δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν! Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ! 'Αν δέν ὑπάρχουν ὅμως, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐγὼ τρελλάθηκα! 'Οχι ἡ καρδούλα μου!

Καὶ βάζει τὰ κλάματα!

'Η 'Αστραπή εἰτοιμάζεται νά πάη κοντά του καί νά δοκιμάσῃ νά τὸν παρηγορήσῃ ὅταν σταματάει κατάπληκτη, μέ τὴν ψυχὴ γεμάτη φρίκη.

Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο ἡ γυναῖκα τοῦ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζει πρὸς μερικοὺς μεγάλους καί πυκνοὺς θάμνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξεπροβάλλει τὸ πιό καταπληκτικὸ ἀπίθανο ἀπίστευτο καί ἀλλόκοτο πλάσμα, πού εἶχε ἀντικρῦσει στὴ ζωὴ της.

πικές σαύρες που συναντά κανείς στους αγρούς. Τό μηκος της όμως ξεπερνάει τὰ πέντε μέτρα και τὸ μουσοῦδι της εἶναι παράξενα εὐμετάβλητο και πλαστικό! Τὴ μιὰ στιγμή φαίνεται σὰν νά... χαμογελάει και τὴν ἄλλη σὰν νὰ κλαίη!

Ἡ σαύρα κυττάζει παράξενα τὸν Κοντοστούπη μὲ τὰ μικρά γυαλιστερά μάτια της ἐνώ ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο στόμα της βγαίνει ἔξω μιὰ μακροῦλη γλώσσα και σαλεύει κοροϊδευτικά! Στὸ μουσοῦδι της διαγράφεται ἕνα κωμικὸ χαμόγελο! Ἀπὸ τὸ λαρύγγι της βγαίνουν κάτι περίεργοι ἤχοι, σὰν χαχανητά!

Τὸ γέλιο τοῦ Τζέκυλ ἀντήχησε ἀνατριχιαστικά...

Ἄ Ο Κοντοστούπης ζαρώνει τὸ μέτωπό του. Ἡ συμπεριφορά και ἡ ἔκφρασι τῆς σαύρας εἶναι πολὺ προσβλητικές γι' αὐτόν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, γρυλλίζει θυμωμένος. Τί βλέπεις και χαχανίζεις ἔτσι; Κανένα θέατρο; Ἐχεις μπροστά σου τὸν τρομερὸ Ὑπερκοντοστούπη! Θάπρεπε νὰ κλαίς ἀπὸ τὸ φόβο σου ἀντὶ νὰ γελάς και νά... αὐθαδιάζης! Πάψε νὰ γελάς και βάλε μέσα τὴ βρωμὸγλωσσά σου γιὰ νὰ μὴ σὲ ἀρπάξω και σὲ βάλω νὰ τὴν φᾶς! Ἄκουσες;

Τὸ μουσοῦδι τῆς σαύρας ἀλλάζει τώρα ἔκφρασι. Παίρνει ἕνα ὕψος γεμάτο θλίψι και ἀπόγνωσι. Ἀπὸ τὰ ματάκια της κυλοῦν χοντρά δάκρυα.

Ἡ καρδιά τοῦ νάνου σφίγεται.

— Ἡ καημενούλα!, μουρμουρίζει μετανιωμένος. Μὲ φοβήθηκε κι' ἔβαλε τὰ κλάματα! Εἶσαι ἕνα κτήνος Κοντοστούπη! Ἐπιασες και τρὸ μαζες μιὰ σαουρούλα! Ἄνανδρε! Μὴ φοβάσαι, σαουρούλα μου! Ἄστεια τὰ εἶπα! Δὲ θὰ σὲ πειράξω! Νὰ μοῦ κοπὴ τὸ χέρι ἂν πειράξω ἕνα ἄκακο πλάσμα σὰν ἐσένα! Νά...

Σιωπαίνει και ζαρώνει πάλι τὰ φρύδια του μπροστά στη νέα μεταβολὴ που γίνεται στὸ μουσοῦδι τῆς σαύρας.

Ἡ μακρυὰ τῆς γλώσσα βγαίνει πάλι ἔξω και σαλεύει πὸ κοροϊδευτικά ἀπὸ πρὶν. Ἐνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ἀπλώνεται στὰ χαρακτηριστικά της και ἀπὸ τὸ λαρύγγι

της ξεπηδάει ένα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό και περιφρόνησι!

Ο Κοντοστούπης αναφοκκινίζει από το θυμό του.

— Έτσι, έ; γρυλλίζει. Με κοροϊδεύεις κιόλας! Πολύ καλά! Θα σε κάνω εγώ να άκους Κοντοστούπη και να σε πιάνη πυρετός!

Μ' ένα πήδημα, απογειώνεται, σκίζει γοργά τον άερα και προσγειώνεται... καβάλλα πάνω στη ράχη τής σαύρας, σαν κάου - μπού πάνω στ' άλογο του!

— Άϊντες άλογάκι μου!, φωνάζει χτυπώντας τὸ τέρας στην πλάτη. Τρέχα γρήγορα! Πιό γρήγορα! Αν δὲ σε κάνω εγώ να ιδρώσης αίμα σου δίνω τὸ δικαίωμα να μέ... φτύσης!...

Ἡ Ἀστραπή κινδυνεύει!

ΕΝΩ ὁ κωμικὸς νάνος καλπάζει μέσα στὸ δάσος καβάλλα στη σαύρα, σὶ ἄλλοι ἤρωες μας περνοῦν δύσκολες στιγμές.

Τὸ τεράστιο, καταπληκτικὸ ψάρι μὲ τὰ πόδια καὶ τὸ πελώριο, ὀρθάνοχτο στόμα του, ρίχνεται ἐπάνω του. Τὰ μουγγρητά του πού θυμίζουν ἐλέφαντα καὶ λιοντάρ: κάνουν τὸ δάσος γύρω νὰ ἀντηχή βουερά.

Ὁ Κεραυνὸς τὸ ἀντιμετωπίζει πρώτος. Ὄταν τὸ τερατῶδες θηρίο φτάνει κοντά του ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου

Τὸ καβούκι τοῦ γιγάντιου κάβουρα ἔσπασε!...

ἀπογειώνεται: καὶ ἐπιτίθεται. Ἡ γροθὶά του χτυπάει τὸ γιγάντιο ὄν στὸ μέτωπο, κάνοντάς το νὰ κλονιστῆ. Μὰ ἔκτος ἀπὸ αὐτό, τὸ θηρίο δὲν παθαίνει τίποτ' ἄλλο! Τὰ κόκαλά του εἶναι τόσο χοντρά καὶ τόσο σκληρά, ὥστε εἶναι ἀθραυστα ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς τρομερὲς γροθὲς τῶν Ὑπερανθρώπων!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἐπιτίθεται δεύτερος. Τραβάει τὸ πιστόλι: του, πού εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ τρομερά ὄπλα πού ἔχουν κατασκευαστῆ ποτέ. Εἶναι: ἐφωδισμένο μὲ πολλὲς σκανδάλες, πού ἡ καθεμίᾶ

τους έκτοξεύει από μια ξεχωριστή και διαφορετική δύναμη! Ή μια τυφλώνει, ή άλλη έκμηδενίζει κάθε ζωντανό πλάσμα, ή τρίτη αποσυνθέτει τα πάντα με την ατομική ενέργεια, ή τετάρτη κάνει τα ζωντανά πλάσματα να μαρμαρώνουν, ή πέμπτη προκαλεί αναισθησία, ή έκτη σκοτώνει με το φως, ή έβδομη με ήχητικά κύματα!

Με την κόλλη στραμμένη προς το κυκλώπειο ψάρι της στεριάς ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τις σκανδάλες πρώτα, μία - μία κι' έπειτα όλες μαζί.

Το ψάρι δέν διαλύεται! Δέν εξαφανίζεται!

Παθαίνει όμως κάτι άλλο. Φουσκώνει ξαφνικά και γίνεται σαν τεράστιο μπαλόνι μα κραίνει έπειτα φτάνοντας τα πενήντα μέτρα και τέλος ξαναγουρίζει στην πρώτη μορφή του και, μ' ένα πήδημα ρίχνεται πάνω στον Έλληνα!

Τα πελώρια σαγόνια του ανοίγουν και κλείνουν για ν' αρπάξουν τον ήρωά μας! Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο όμως είναι πιο γρήγορος.

Μ' ένα απότομο έλιγμό ξεφεύγει από το τρομερό στόμα του θηρίου και απογειώνεται!

Αυτό όμως φέρνει σε κίνδυνο την ίδια την Άστραπή, την αγαπημένη του γυναίκα! Πριν ή κόρη του Υπερανθρώπου προλάβη να έπιτεθή, ή να απομακρυνθή, τα σαγόνια του τέρατος κλείνουν και την αρπάζουν!

Το όμορφο, αρμονικό κορμί της συσπάται φριχτά κάτω από τα άμετρητα και μυτερά δόντια του άπίστευτου όντος! Το δάγκωμα είναι τόσο δυνατό, ώστε ή Άστραπή ούρλιάζει από τον πόνο μολονότι τα δόντια δέν μπορούν να τρυπήσουν το άτρωτο κορμί της!

Άπό το λαρύγγι του ψαριού ανεβαίνει μια βρώμα, που της φέρνει άσφυξία και λιποθυμία.

Και τότε ο Υπερέλληνας το Παίδι - Θαύμα απογειώνεται σαν βέλος για να βοηθήσει τη μητέρα του που κινδυνεύει. Το βέλος όπως τον όνομάζει ο Κοντοστούπης, προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι του θηρίου, που είναι γεμάτο μεγάλες, μυτερές προεξοχές σαν άγκάθια και αρχίζει να του σφυροκοπή το κρανίο με τις μικροσκοπικές μαθαιματοουργές γροθιές του!

Το γιγάντιο άμφίβιο τέρας σαστισμένο και ζαλισμένο άπό τα χτυπήματα αρχίζει τότε να τρέχη μέσα στο δάσος με άνατριχιαστικά ούρλιαχτά χωρίς να παρατήση την Άστραπή αλλά και χωρίς να μπορή να άποτινάξη άπό πάνω του τον Υπερέλληνα!

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κι, ο Κεραυνός προσγειώνονται κοντά στον Υπερέλληνα κι, ο δεύτερος κοντά στην ούρα. Άρχίζουν κι' αυτοί να χτυπούν τον τρομερό αντίπαλό τους με τις πανίσχυρες γροθιές τους κάνοντάς τον να ούρλιάζει άκόμα πιο άγρια

και πιο ανατριχιαστικά χωρίς όμως να μπορούν να τον αναγκάσουν να αφήση την 'Αστραπή!

Τὰ ξεφωνητὰ τῆς μητέρας τοῦ Ὑπερέλληνα σμίγουν μετὰ τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ τέρατος, κάνοντας τὸ δάσος νὰ θυμίζη μιὰ γωνιὰ τῆς Κολάσεως!

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ Βέλους βουρκώνουν. Δὲν μπορεῖ ν' ἀκούη τὴ μητέρα του νὰ ξεφωνίζη ἔτσι ἀπὸ τὸν πόνο, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴν βοηθήση!

Ξαφνικά, ἐνῶ οἱ γροθιές του ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν μετὰ ἀσύλληπτη ταχύτητα, μιὰ σκῆμ' ἀστράφτει στὸ μυαλό του.

Παύει νὰ σφυροκοπάει τὸ κρανίον τοῦ τέρατος, γέρνει μπροστὰ καί... χώνει τὰ πανί σχυρα χέρια του στὰ μάτια τοῦ φριχτοῦ ψαριου!

Ἐνα ἐκκωφαντικὸ μουγγρητὸ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ ζώου, ἕνα μουγγρητὸ πόνου καὶ ἀπογνώσεως.

Τὸ γιγάντιο κορμί του σπαρταράει ἀπτόμα τινάζοντας μακριὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ τὸν Κεραυνό! Ὁ Ὑπερέλληνας ὁμῶς μένει γαντζωμένος πάνω στὸ κεφάλι του, μετὰ τὰ χέρια του χωμένα μέσα στὶς κόγχες τοῦ ψαριου σφιγγοντας μ' ὅλη του τὴ δύναμι τοὺς βολβούς του!

Ἐνα ἰδεύτερο μουγγρητὸ, πιὸ ἐκκωφαντικὸ καὶ πιὸ ἀπεγνωσμένο ἀπὸ τὸ πρῶτο, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ ἀπίθανου ὄντος! Τὰ σαγόνια

του ἀνοίγουν!

Ἡ Ἀστραπή ἐλευθερώνεται!

**Μάχη Ζωῆς
καὶ Θανάτου!**

ΑΥΤΟ ποὺ ἐπακολουθεῖ μόνο μετὰ ζωντανές εἰκόνες μπορεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ κανεὶς.

Ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας δὲν ἔννοεῖ νὰ χαλαρώσῃ τὴν τρομακτικὴ λαβὴ του. Τὰ χέρια του χώνονται ὅλο καὶ πιὸ βαθιὰ μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν τοῦ κυκλώπειου ψαριου!

Τὸ τέρας συσπᾶται καὶ χοροπηδάει καὶ στριφογυρίζει μετὰ μανία, σαρώνοντας τὰ πάντα μέσα στὸ δάσος μετὰ τὸ πελῶριο κορμί του. Τὰ δέντρα συντρίβονται καὶ πέφτουν, ὅπως ὅταν ἕνα παιδί τσακίζει στάχυα μετὰ μιὰ βεργούλα!

Τὰ βράχια κομματιάζονται κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς οὐράς του! Μεγάλοι λάκκοι ἀνοίγονται στὸ ἔδαφος καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ μιὰ κοκκινωπὴ πυκνὴ σκόνη!

Καί, πάνω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ πανδαϊμόνιο, ὑψώνονται τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ κτήνους σὰν σάλπιγγες τῆς Ἀποκαλύψεως!

Καὶ τότε ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή ἐπεμβαίνουν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸ Παιδί - Θαῦμα.

Ὁ γιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου χώνεται κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἀρπάζει τὸ γιγάντιο ψάρι ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὰ

άτσάλινα δάχτυλά του σπώνωται με λύσσα και σφίγγουν, σφίγγουν σφίγγουν!

Ἡ Ἀστραπή ἀρπάζει τὸ τέρας ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ ἐφαρμόζει μιὰ συντριπτικὴ λαβή, προσπαθώντας νὰ τσακίσῃ στὰ δύο τὴ σπονδυλική του στήλη!

Ὁ Ἕλληνας ἀκουμπάει τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του πάνω στὴ ράχη τοῦ θηρίου καὶ πιέζει ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί μιὰ, δύο, τρεῖς φορές!

Ξαφνικά, ἓνας διαπεραστικός καὶ συγχρόνως βροντερός κρότος ἀκούγεται, σὰν νὰ εἶχαν ἐκπυροσκοπήσῃ κάπου ἐκεῖ κοντὰ δέκα κανόνια μαζὶ!

Τὸ θηρίο, μὲ τὴ σπονδυλικὴ στήλη σπασμένη στὰ δύο, σωριάζεται χάρω, σπαρταράει μερικὲς φορές καὶ μένει ἀσάλευτο!

Οἱ ἥρωές μας, λαχανιασμένοι καὶ ἰδρωμένοι ἀπὸ τὴν τιτανομαχία, πηδοῦν μακριὰ του καὶ στέκοντα: κυττάζοντάς το.

— Τὸ σκοτώσαμε!, μурμουρίζει ὁ Κεραυνός. Ἐπιτέλους! Τί πλάσμα ἦταν αὐτό; Τί...

Ὁ Ἐλ Γκρέκο τὸν ἀναγκάζει νὰ σωπάσῃ πιάνοντας του ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Κύτταξε ἐκεῖ!, λέει ὁ Ἕλληνας.

Συμβαίνει κάτι ἀφάνταστο.

Τὸ γιγάντιο κορμὶ τοῦ ἀμφίβου ψαριοῦ διαλύεται γοργά! Μεταβάλλεται σ' ἓνα ὑ-

γρὸ ποῦ χάνεται μέσα στὴ γῆ!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, στὴ θέσι τοῦ θηρίου δὲν ἔχει μείνει τίποτα!

Τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ἔντομο, μιὰ μεγάλη πεταλούδα, ποῦ ὅμως διαλύεται κι' αὐτὴ καὶ χάνεται!

— Τί... τί ἦταν αὐτό; τραυλίζει ἡ Ἀστραπή σαστισμένη. Τί σημαίνει αὐτό; Τί συμβαίνει;

— Περίεργο!, μурμουρίζει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Περίεργο καὶ ἀνεξήγητο. Γιατὶ διαλύθηκε καὶ χάθηκε τὸ τέρας αὐτό; Καὶ γιατί, πρὶν χαθῆ ἐντελῶς, ἔγινε μιὰ πεταλούδα; Καί... πῶς βρέθηκε ἓνα τέτοιο τέρας ἐδῶ, στὴν Ἀμερικὴ; Δὲν ὑπάρχουν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν τοιαύτα τέρατα! Κι' ὅμως...

— Πατέρα, λέει ὁ Ὑπερέλληνας, ὑποψιάζομαι ὅτι...

Σωπαίνει κυττάζοντας γύρω ἐκπληκτός. Ἐνα γέλιο ἀντηχεῖ μέσα στοῦ δάσος, ἓνα ἀλλόκοτο, σατανικό, βροντερό, κοροϊδευτικὸ γέλιο.

Κυττάζουν ὅλοι πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποῦ ἀκούγεται τὸ γέλιο καὶ βλέπουν τὸν... Τζέκυλ, τὸν Κτηνάνθρωπο, τὸν τρομερὸ ἐχθρὸ τοῦ Κόσμου, τὸν πρὸ φριχτὸ ἐγκληματία ποῦ ἔχει γνωρίσει ἡ Ἀνθρωπότης!

Τὸ πρόσωπό του, ποῦ θυμίζει ἄνθρωπο καὶ γορίλλα μαζί, ἀστράφτει ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρὰ διαβολοῦ θριαμβοῦ!

Τὸ μεγάλο ἀπαίσιο στόμα του εἶναι σφισσασμένο ἀπὸ ἔ-

να χαμόγελο, πού μοιάζει περισσότερο με μορφασμό μί-
σους!

Στὰ χέρια του κρατάει με-
γάλα φίδια, πού συστρέφον-
ται σφυρίζοντας άπειλητικά.

— Παρακολούθησα τὴν πά-
λη σας μετὸ ἀμφίβιο ψάρι
μου!, λέει μετὴ βραχνή φω-
νή του. Ὁφείλω νὰ σᾶς συγ-
χαρῶ γιὰ τὴ νίκη σας, μολο-
νὸτι ἤρθατε σὲ πολὺ δύσκολη
θέσι! Τί μπορείτε νὰ κάνετε
ὁμως; Ἡ δύναμί μου τώρα
εἶναι: τόσο μεγάλη τόσο συν-
τριπτική, τόσο ἐκμηδενιστι-
κή, ὥστε χρειάζονται χίλιοι
τουλάχιστον ἥρωες σάν ἐσᾶς,
χίλιοι πανίσχυροι καὶ πανοῦρ-
γοὶ ἄνθρωποι σάν τὸν Ὑπερ-
άνθρωπο καὶ τὸν Ἐ Λ Γ κ ρ ἔ-
κ ο, γιὰ νὰ νικηθῶ! Τί θὰ μπο-
ρέσετε νὰ κάνετε, ἂν παρου-
σιαστοῦν δεκάδες καὶ ἑκατον-
τάδες γιγάντια ψάρια, σάν
αὐτὸ πού σκοτώσατε; Τί θὰ
μπορέσετε νὰ κάνετε, ἂν πα-
ρουσιαστοῦν χιλιάδες ἄλλα
τρομερώτερα τέρατα καὶ ἐπι-
τεθοῦν ἐναντίον σας καὶ ἐναν-
τίον ὄλων τῶν ἀνθρώπων;
Κυττάξτε!

Παρατάει τὰ φίδια, πού
πέφτουν χάμω καὶ χάνονται
γοργὰ ἀνάμεσα στοὺς θά-
μνους.

Χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέ-
πη του καὶ βγάζει: ἓνα κουτά-
κι. Τὸ ἀνοίγει, παίρνει μετὸ
δυὸ δάχτυλά του λίγη κίτρι-
νη σκόνη μέσα ἀπὸ τὸ κουτί
καὶ τὴν ρίχνει πάνω σ' ἓνα
μυρμήγκι, πού σαλεύει τίς κε-
ραίες του ἀνεβασμένο πάνω
σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

—Κυττάξτε, λέει πάλι θρι-
αμβευτικά.

Ὁ Κτηνάνθρωπος
καὶ τὰ Τέρατα!

Μ Ε ΜΑΤΙΑ ὀρθάνοιχτα ἀ-
πὸ κατάπληξι: καὶ φρίκη, οἱ ἡ-
ρώες μας βλέπουν τότε νὰ γί-
νεται μιὰ ἀπροσδόκητη καὶ
τρομακτική μεταβολή.

Μόλις ἡ κίτρινη κόνη πέ-
φτε: ἐπάνω του, τὸ μυρμήγκι
ἀρχίζει νὰ μεγαλώνη! Μεγα-
λώνει μετὸ ἀφάνταστη γρηγο-
ράδα, ἀλλάζοντας συγχρόνως
σχῆμα καὶ μορφή!

Μεγαλώνει πλαταίνει, μα-
κραίνει, στρογγυλεύει, φου-
σκώνει!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς,
μπροστὰ στοὺς ἐμβρόντητους
φίλους μας, τὸ μικροσκοπικὸ
καὶ ἄκακο μυρμήγκι μετα-
μορφώνεται σ' ἓνα γιγάντιο
...κάβουρα τῆς στεριάς!

Τὸ θωρακισμένο κορμὶ τοῦ
τέρατος ἔχει περιφέρεια πέν-
τε μέτρων! Τὰ πόδια του ἔ-
χουν τρία μέτρα μᾶκρος τὸ
καθένα καὶ καταλήγουν σὲ
μυτερὲς προεξοχὲς πιδὸ χον-
τρὲς καὶ πιδὸ κοφτερὲς ἀπὸ ἄ-
κόντια ἀγρίων!

Τὰ δαγκανάρια του εἶναι
πελώρια καὶ μετὸ εὐκολία θὰ
μποροῦσαν νὰ ἀποκεφαλί-
σουν μετὸ μιὰ δαγκωνιά ἓνα
μεγάλον βόδι!

Ὁ τερατώδης καὶ καταπλη-
κτικὸς αὐτὸς κάβουρας ὀρ-
μάει ἐναντίον τῶν προστατῶν
τῆς Ἀνθρωπότητος μετὸ τῶ

δαγκανάρια του ύψωμένα και άνοιχτά.

‘Ο Τζέκυλ πίσω του ξεσπά ει πάλι σ’ ένα σατανικό γέλιο.

—Χά, χά, χά! Είδατε γι μπορώ να κάνω; “Αν ρίξω από τη σκόνη αυτή μια φύχτα σε μια φωλιά μυρμηγκιών, θα γεμίση ή γή από τεράστια καβούρια σαν αυτό έδω! Κι’ αν ρίξω τη σκόνη μου σε πεταλούδες, από τις οποίες είναι γεμάτα τὰ δάση αυτή την εποχή, χιλιάδες αμφίβια πελώρια ψάρια θα πλημμυρίσουν τόν κόσμο! Χά, χά, χά!

Με τὰ δόντια και τὰ χείλη σφιγμένα, ό ‘Υπερέλληνας παρακολουθεί τόν κάβουρα, που προχωρεί με τὰ δαγκανάρια του έτοιμα.

Ξαφνικά, άπογειώνεται: με τόση ταχύτητα, ώστε τὸ μάτι δέν μπορεί να παρακολουθήση τὸ πέταμά του, άνυψώνεται: και έπιτίθεται κατακόρυφα έναντίον τού τέρατος!

Τόσος είναι: ό θυμός του και τόση ή manía που λειώθει έναντίον τού Κτηνανθρώπου και τών τεράτων του, ώστε ή ύπερφυσική δύναμή του πολλαπλασιάζεται!

‘Η γροθιά του κατεβαίνει με πρωτοφανή όρμη και χτυπάει τόν κάβουρα στη μέση τού σκληρού και χοντρού καβουκιού του!

‘Ενας ξερός κρότος ακούγεται και τὸ καβούκι, που είναι πιὸ γερό από τὸ θώρακα ένός τάνκ, σπάζει!

‘Ο πελώριος κάβουρας σαλεύει σπασμωδικά τὰ δαγκα-

νάρια του κι’ έπειτα μένει άκίνητος!

Τὸ κορμί του διαλύεται γοργά! Μεταβάλλεται σ’ ένα ύγρό, που τὸ ρουφάει: τὸ χῶμα! Δέ μένει τώρα παρά ένα μυρμηγκι, τὸ μυρμηγκι εκείνο πάνω στο όποίο ό Τζέκυλ είχε ρίξει: τὴ διαβολική σκόνη του!

Μά και τὸ μυρμηγκι διαλύεται κι’ αυτό και χάνεται!

‘Ο ‘Υπερέλληνας ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ή ‘Αστραπή κι’ ό Κεραυνός γυρίζουν πρὸς τόν Τζέκυλ και έτοιμάζονται να όρμήσουν έναντίον του.

Τὴν ίδια στιγμή όμως, από τὰ σκοτεινά βάθη τών σατανικών ματιών τού Κτηνανθρώπου ξεπηδάει ένα φῶς. ‘Ενα άλλόκοτο και μυστηριώδες πρασινωπὸ φῶς, που λούζει τούς αντίπαλους τού Τζέκυλ.

‘Αφήνοντας κραυγές πόνου φέρνουν όλοι τὰ χέρια τους στο κεφάλι τους. Μέσα από τὴ ζάλη που τους έχει κυριεύσει και τούς άβάσταχτους διαπεραστικούς πόνους που νοιώθουν, ό ήρωές μας άκούνε τὴ φωνή τού Τζέκυλ να λέη :

—Πρὶν άρχίσουμε πόλεμο έξοντώσεως ακούστε αυτά που θα σας πῶ! “Αν δοκιμάσετε να έπιτεθήτε έναντίον μου, ό κόσμος είναι χαμένος! Θα σκορπίσω παντού τὴ σκόνη μου και ή γή θα μεταβληθῆ σε μια άπέραντη κοιλάδα τεράτων! ‘Ολόκληρη ή ‘Ανθρωπότης θα έξοντωθῆ και στις μεγάλες πόλεις, όπου τώρα ζούν άνθρωποι, θα ζούν σε λί-

γο φριχτά και τερατώδη θηρία! Δέ θέλω να συμβή αυτό, γιατί τὸ δνειρό μου είναι νὰ γίνω Αὐτεκράτωρ τοῦ Κόσμου καὶ νὰ ἔχω ἑκατομμύρια ὑπηκόους πού νὰ ἐκτελοῦν ἀμέσως καὶ τυφλὰ κάθε διαταγή μου!... Θὰ χρησιμοποίησω τὴ νέα μου αὐτὴ ἐφεύρεσι, τὴ μαγικὴ κίτρινη σκόνη μου γιὰ νὰ ἀναγκάσω τὶς κυβερνήσεις ὅλων τῶν χωρῶν νὰ παραδοθοῦν καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποδουλωθοῦν!" Ἀν ὅμως δοκιμάσετε νὰ μὲ ἐμποδίσετε, θὰ ἐξοντώσω τὰ πάντα! Ἄκουτε: Τὰ πάντα!

Οἱ προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος συνέρχοντα: καὶ βλέπουν τὸν Τζέκυλ νὰ ἀπογειώνεται: καὶ νὰ ξεμακραίνῃ πετῶντας μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς πτητικῆς συσκευῆς πού ἔχει στήν πλάτη του, κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα του!

Θέλουν νὰ τὸν κυνηγήσουν, μὲ τὰ τρομερὰ λόγια του ἀντιχοῦν ἀκόμα στὸ μυαλό τους καὶ συγκρατοῦνται.

Τὸν βλέπουν νὰ χώνη τὰ δάχτυλά του μέσα στὸ κουτί του καὶ νὰ σκορπᾷ: κάτω λίγη σκόνη. Ἐνα πουλί, πού ἔτυχε νὰ περνᾷ: ἐκείνη τὴ στιγμή, μεταβάλλεται σ' ἕναν τεράστιο προϊστορικό Πτεροδάκτυλο, μὲ δυὸ κεφάλια, ἕνα στήν ἄκρη κάθε φτεροῦ του!

Κάτω, στὸ ἔδαφος, ὅπου ἡ σκόνη ἀγγίζει: ζωντανὰ πλάσματα, ἀπεριγράπτα, τρομακτικά καὶ ἀηδαστικά τέρατα δημιουργοῦνται! Τέρατα, πού μόνο ἡ φαντασία ἐνὸς τρελ-

λοῦ θὰ μπορούσε νὰ πλησιάσει!

— Τρομερό!, μωμμουρίζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μ έ τὸ πρόσωπο χλωμό. Ἡ ἐπίθεσι αὐτῆ τοῦ Τζέκυλ εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ πιὸ φριχτὴ ἀπ' ὅλες ὅσες ἔχει δοκιμάσει ἡ Ἀνθρωπότης ποτέ! Καὶ φοβούμα: ὅτι δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ νὰ σταματήσουμε τὸ ἐγκληματικὸ χέρι τοῦ Κτηνάνθρωπου!

Ἡ Λερναία Ὕδρα

ΤΗΝ ἴδια στιγμή βαθεῖα μέσα στὸ δάσος, ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ καλπάζῃ καθάλλα στὴ σαῦρα του!

—Θὰ σὲ κάνω νὰ ἰδρώσης αἷμα, παλιοσαῦρα!, γρυλλίζει ὁ νάνος χτυπώντας τὸ ἔρπετό μὲ τὶς γροθιές του στὸ κεφάλι. Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ κοροϊδεύης τὸν Κοντοστούπη!

Ἡ σαῦρα κατατρομαγμένη ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὰ χτυπήματα τοῦ Κοντοστούπη τρέχει: σάν τρελλὴ πρὸς κάθε κατεύθυνσι: ἀφήνοντας σιγανὰ γρυλλίσματα πανικῶ.

Ξαφνικά, ὁ νάνος βλέπει μιὰ σκουρόχρωμη μορφή νὰ σκίζῃ τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους καὶ ἡ καρδιά του χτυπᾷ γοργά.

—Παναγίτσα μου!, μωμμουρίζει τρομαγμένος. Ὁ... Τζέκυλ! Τὶ γυρεύει ἐδῶ ὁ Κτηνάνθρωπος; Καί... τί εἶναι αὐτὸ πού σκορπᾷ μὲ τὸ

χέρι του; Μιά κίτρινη σκονίτσα! Τι... τι σημαίνει αυτό;

Παύει να χτυπάει τη σαύρα, πηδάει από τη ράχη της χάμω και τρέχει στο μέρος όπου είχε δη να πέφτη ή σκόνη.

Σκύβει, πιάνει λίγη από τη σκόνη με τα δάχτυλά του και την ακουμπάει στην παλάμη του.

— Έχει γούστο να ναι χρυσάφι!, λέει μόνος του. Για να δούμε!

Τρίβει τη σκόνη πάνω στην παλάμη του και... νοιώθει ένα αλλόκοτο συναίσθημα!

Νοιώθει: τὸ κορμί του να βαραίνει, να μακραίνει, να φουσκώνει, να πλαταίνει, να

ψηλώνει, να χοντραίνει!

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει γουρλώνοντας τα μάτια του και πασπατεύοντας τὸ κορμί του. Τι είναι αυτό πού παθαίνω; Μήπως... γίνομαι γίγαντας; Μήπως... Ωχ, τὸ κεφάλι μου! Ωχ!

Νοιώθει ένα διαπεραστικό πόνο στο κεφάλι, σαν να τοῦ ἔχουν μπήξει ένα τσεκούρι καὶ να προσπαθοῦν να τοῦ ἀνοίξουν στὰ δύο τὸ κρανίο!

Ήταν κάτι ἀπίστευτο καὶ τρομακτικό. Τὸ δάσος εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὰ πιά παραξένα καὶ πιά ἀπαίσια τέρατα, πού μπορεί να φανταστή κανείς!

Και τότε μιὰ ἀπίστευτη μεταμόρφωση συμβαίνει. Ὁ Κοντοστούπης μεταβάλλεται σ' ἕνα τέρας, ἕνα εἶδος ἔρπετου μὲ πολλά κεφάλια, σὰν τὴ Λερναία Ὑδρα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων!

Μέσα στὸ ἀπαίσιο κορμὶ τοῦ ἔρπετου, ἡ καρδιά τοῦ καημένου τοῦ νάνου πάει νὰ σπᾶση ἀπὸ τρόμο.

«Ἄγε Ὀνούφριε, προστάτη μου!, σκέπτεται ὁ μεταμορφωμένος Κοντοστούπης. Σώσε με! Τὶ κακὸ εἶναι αὐτὸ πούπαθα; Δὲ μού ἔφταναν οἱ σκοτούρες ἀπὸ τὸ ἕνα κεφάλι πού εἶχα καὶ τώρα ἀπέκτησα δέκα κεφάλια! Καὶ τὶ κεφάλια! Τὸ ἕνα... ὠραϊότερο ἀπὸ τ' ἄλλο!... Δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ εἶναι ἀληθινὸ αὐτό! Σίγουρα, βλέπω κάποιον κακὸ ὄνειρο... Ἄς γυρίσω σπιτί, κοντὰ στουὺς φίλους μου...»

Καὶ τὸ τέρας μὲ τὰ δέκα κεφάλια, πού εἶχε πάρει τὴ θέσι τοῦ Κοντοστούπη, ἀρχίζει νὰ σέρνεται: γοργὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων. Τὰ στόματα τῶν κεφαλῶν του εἶναι ὀρθάνοιχτα καὶ μεγάλες στενόμακρες γλώσσες βγαίνουν ἔξω καὶ σαλεύουν ἀγριαστὸν ἀέρα!

«Εἶμαι περιέργος ἂν θὰ μὲ ἀναγκωρῶσιν οἱ φίλοι μου!» σκέπτεται ὁ νάνος.

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴ βεράντα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, οἱ ἥρωές μας κουβεντιάζουν μὲ ἀγωνία

καὶ ἀνησυχία.

—Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε, πατέρα, λέει ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας. Δὲν μπορούμε ν' ἀφήσουμε τὸν Τζέκυλ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν κόσμον!

—Ναί!, λέει κι' ὁ Κεραυνός. Πρέπει νὰ δράσουμε, πρὶν ὁ Κτηνάνθρωπος ἀναγκάσῃ τίς κυβερνήσεις ὅλων τῶν χωρῶν νὰ παραδοθοῦν!

—Πρέπει νὰ τὸν σταματήσουμε, μουρμουρίζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Πῶς ὅμως; Πῶς θὰ τὸν θέσουμε ἐκτὸς μάχης, χωρὶς νὰ προλάβῃ αὐτὸς νὰ σκορπίσῃ τὴ διαβολομένη σκόνη του καὶ νὰ γεμίσῃ τὴ γῆ μὲ τέρατα;

—Ἄν μπορούσαμε νὰ ἐξουδετερώσουμε τὴν ἐπίδρασι τῆς σκόνης του; λέει ὁ Ὑπερέλληνας.

—Πῶς μπορεί νὰ γίνῃ αὐτὸ ἀφοῦ δὲν ξέρουμε ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἡ σκόνη του; ἀπαντᾷ ὁ Ἑλληνας. Μιὰ μόνο ἐλπίδα ὑπάρχει, νὰ πιάσουμε κανένα τέρας καὶ νὰ τὸ ἐξετάσουμε γιὰ νὰ δοῦμε ποιὸς μεταβολὴς ἔχει προκαλέσει ἡ σκόνη στὸ αἷμα του καὶ στὸν ὀργανισμό του!

Τὸ Βέλος τὸ Παῖδι - Θαῦμα, τινάζεται ὄρθιο.

—Θὰ πάω στὸ δάσος νὰ πιάσω ἕνα... Κυττάξτε ἐκεῖ!

Οἱ ἄλλοι κυττάζουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού δείχνει ὁ γυιὸς τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ βλέπουν ἕνα ἀλλόκοτο τέρας, ἕνα ἔρπετὸ μὲ δέκα κεφάλια νὰ πλησιάζῃ στὸ σπιτί ἔρποντας!

—Μιά... Λερναία Ὑδρα!,

φωνάζει ο Κεραυνός.

Πριν ο πατέρας του προλάβει να τον εμποδίσει, ο μικρός Υπερέλληνας άπογειώνεται με μια έκτιναξη και χυμάει σαν βέλος έναντιον του τέρατος.

Προσγειώνεται μπροστά του και... πριν ή γροθιά του αρχίσει να τὸ σφυροκοπάει τὸ τέρας τυλίγει γύρω του τὸ μακρόστενο κορμί του, αφήνοντας σιγανὰ παράξενα γρυλλίσματα!

Καὶ τότε ἡ Λερναία Ὑδρα κάνει κάτι ἀπροσδόκητο. Χάμηλώνει τὰ κεφάλια της καὶ γλείφει σαν πιστὸ σκυλὶ τὰ χέρια τοῦ Ὑπερέλληνα!

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστρατὴ κι' ὁ Κεραυνός, πού ἔχουν στὸ μεταξύ προσγειωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ Παῖδι καὶ τὸ ἔρπετό, κυττάζουν κατάπληκτοι τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ θέαμα.

—Δέ... δὲν καταλαβαίνω!. λέει ὁ Ὑπερέλληνας σαστισμένος. Γιατί μοῦ γλείφει τὰ χέρια! Γιατί δὲ δοκιμάζει νὰ μὲ δαγκώση;

Ἡ Λερναία Ὑδρα ξεκουλουριάζεται, ἐλευθερώνοντας τὸ κορμί τοῦ Ὑπερέλληνα. Ἐπειτα, ἀφοῦ τοῦ γλείφει μιά φορά ἀκόμα τὰ χέρια, προχωρεῖ ἔρποντας πρὸς τὸ σπίτι, ἀνεβαίνει στὴ βεράντα καί... στοργυλοκάθεται, ἢ μάλλον κουλουριάζεται μέσα στὴν πολυθρόνα, ὅπου συνήθιζε νὰ κάθεται ὁ Κοντοστούπης!

Τὰ δέκα κεφάλια τοῦ τέρατος ἐξέχουν πάνω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, μὲ τὰ στόματα ἀνοι-

χτὰ καὶ τὶς φιδωτὲς τοὺς γλώσσες ἐξῶ.

Ὁ Τσιπιτσιπ, πού εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βεράντας, χάνεται μ' ἕνα τρομαγμένο πῆδημα μέσα στὸ σπíti.

Σήματα Μόρς

ΕΜΒΡΟΝΤΗΤΟΙ, οἱ ἥρωές μας ἀνεβαίνουν κι' αὐτοὶ στὴ βεράντα καὶ στέκονται μπροστὰ στὸ μεταμορφωμένο Κοντοστούπη.

—Περίεργο τέρας!, λέει σκεπτικός ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο Δὲ δείχνει καμμιά ἐχθρότητα ἐναντίον μας! Ἀπεναντίας, φαίνεται σαν νὰ θέλῃ νὰ μᾶς πῆ κάτι! Τὶ ὅμως;

Τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας Ὑδρας σαλεύουν ζωηρά. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ χαμηλώνει καὶ χτυπάει μερικὲς φορές σιγανὰ πάνω σ' ἕνα τραπέζακι. Χτυπάει ρυθμικά, σταματᾷ, ξαναχτυπάει...

—Εἶναι σήματα Μόρς!, φωνάζει κατάπληκτος ὁ Ὑπερέλληνας. Ἐνα τέρας χτυπάει σήματα Μόρς!

Στῆνον ὄλοι τ' αὐτιά τους παρακολουθώντας τὰ σήματα. Ἡ Ἀστρατὴ προφέρει τὰ γράμματα ἕνα - ἕνα:

«Ε... Ι... μ... α... ι... ὀ... Κον... το... στοῦ... πης...»

—Ὁ Κοντοστούπης!, φωνάζουν ὄλοι μαζί μὲ φρίκη.

Μὲ χτυπήματα τοῦ κεφαλοῦ τοῦ μεταμορφωμένου νᾶνος ἐξηγεῖ στοὺς φίλους του τὶ εἶχε συμβῆ. Ὅταν τελειώ-

νει, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει παραγμένος :

—Αυτό είναι: τρομακτικό! Συγχρόνως όμως μάς δίνεται ή εύκαιρία νά κάνουμε πειράματα! Δέχεσα: νά κάνω έπάνω σου πειράματα, Κοντοστούπη; Αυτός είναι ό μόνος τρόπος νά σώσω έσένα και όλόκληρη τήν ανθρωπότητα!

«Δέ... χο... μα!...» άπαντάει ή Λερναία Ύδρα με σήματα Μόρς.

—'Ακούθησέ με!, λέει ό "Έλληνας.

Μπαίνει στο σπίτι και άνεβαίνει στο έργαστήριό του. Τό τέρας τόν ακολουθει έρποντας, σκαφαλώνει πάνω σ' ένα πειραματικό μαρμάρινο τραπέζι και ξαπλώνει εκεί.

'Ενώ ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο δουλεύει πυρετωδώς, ανάλυνοντας τό αίμα και τούς ιστούς τού μεταμορφωμένου Κοντοστούπη, ό Ύπερέλληνας κάθεται μπροστά στο ραδιόφωνο και παίρνει τόν Κεντρικό Ραδιοσταθμό τής 'Αμερικής.

"Ένας έκφωνητής μεταδίδει: εκείνη τή στιγμή με παραγμένη φωνή:

«Προσοχή, προσοχή! Μία καταπληκτική είδησι μεταδίδεται: από τήν Ουάσιγκτων. Κάποιος Τζέκυλ έστειλε στην κυβέρνηση τής 'Αμερικής ένα παράξενο τηλεγράφημα, με τό όποιο ζητεί νά παραδοθή ή κυβέρνηση και νά υποδουλωθή σ' αυτόν όλόκληρη ή 'Αμερική! 'Ο Τζέκυλ αυτός δίνει προθεσμία δώδεκα ώρών!

"Αν, λέει, περάσουν οι δώδεκα αυτές ώρες χωρίς ή κυβέρνηση: νά παραδοθή, θά καταστρέψη τήν 'Αμερική πλημμυρίζοντας τήν με τέρατα, από τά όποια ισχυρίζεται ότι μπορεί νά δημιουργήσ η χιλιάδες! Για νά πεισθούν όλοι: ότι ό κίνδυνος πού διατρέχει ή 'Αμερική είναι τρομακτικός, ό Τζέκυλ θά δημιουργήσ η σήμερα τό μεσημέρι: μερικά τέρατα στο προάστειο 'Ασπροπόταμος, τής Νέας 'Υόρκης!...

»Κατά τή γνώμη τών μελών τής κυβέρνησεως, ό Τζέκυλ αυτός είναι ένας φαρσέρ πού θέλει: νά γελάσ η άναστατώνοντας τό κόσμο! "Αν έμψυστή τό μεσημέρι: στο προάστειο 'Ασπροπόταμος, θά συλληφθή άμέσως από τήν άστυνομία!...»

'Ο Ύπερέλληνας χαμογελάει πικρά.

— 'Η κυβέρνησις και ή άστυνομία δέν ξέρουν, φαίνεται, με ποιόν έχουν νά κάνουν!, λέει στη μητέρα του και στον Κεραυνό. Πρέπει: νά τούς προστατεύσουμε! 'Η ώρα είναι: δέκα άκόμα. Έπομένως, έχουμε μπροστά μας δυό όλόκληρες ώρες. "Έχω ένα σχέδιο... 'Ακούστε και πέστε μου τήν γνώμη σας.

Και τό Παιδί - Θαύμα, πού έχει κληρονομήσει τήν υπερφυσική δύναμη τού Ύπερανθρώπου και τήν καταπληκτική μεγαλοφυία τού Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, έξηγεί με γοργές φράσεις τό σχέδιό του,

— Το σχέδιό σου είναι παράτολμο και επικίνδυνο, λέει στο τέλος ο Κεραυνός. Είναι όμως το μόνο που μπορεί να φέρη άποτελέσματα! "Άς το δοκιμάσουμε... Πρέπει να φύγουμε άμέσως, γιατί έχουμε να συνεννοηθούμε με την κυβέρνηση και την άστυνομία, πριν πάμε στο προάστειο 'Ασπροπόταμος!

Σηκώνοντα: "Ο 'Υπερέλληνας πηγαίνει σε μιá γωνιά του δωματίου και παίρνει στα χέρια του μιá μικρή μετάλλιση συσκευή.

"Επειτα, πιέζουν κι' οι τρείς ένα κουμπάκι σ' ένα ειδος μικρού ρολογιού, που είναι περασμένο στο δεξιό τους χέρι. Το ρολογάκι αυτό είναι μιá έφεύρεσι του 'Ε λ γ κ ρ έ κ ο, που κάνει άόρατους τους ανθρώπους που το φορούν!

Πραγματικά, τὰ κορμιá τών τριών ήρώων ξεθωράζουν και σβήνουν και χάνονται!

Στή θέσι τους δεν υπάρχει τώρα παρά μόνο ο άδειος άέρας!...

'Η Παυ'θα

Τ Ο ΠΡΟΑΣΤΙΟ 'Ασπροπόταμος, που βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Νέα 'Υόρκη μοιάζει τώρα με νεκρούπολι! Κανένας δεν κυκλοφορεί στους δεντροφυτεμένους δρόμους του προαστείου και αν μη κανείς στα κατάκλειστα σπίτια του, δε θα

δωή πουθενά έστω και έναν άνθρωπο!

"Όλοι οι κάτοικοι έχουν φύγει μακριά, έπειτα από σχετική προειδοποίησι της άστυνομίας.

Μέσα σ' όλοκληρο το προάστειο τρείς μόνο άνθρωποι υπάρχουν. Είναι οι τρείς μεγάλοι Προστάτες της 'Ανθρωπότητος, ο 'Υπερέλληνας, ο Κεραυνός και ή 'Αστραπή!

Βρίσκοντα στην πλατεία, του προαστείου και περιμένουν άνυπόμονα την άφξι του Τζέκυλ.

Είναι όμως και οι τρείς τους άόρατοι! "Όσο κι' αν κυττάξη κανείς, δε θα μπορέση να δη το μέρος όπου βρίσκοντα παρά μόνο τον άδειο άέρα.

Το μόνο πράγμα που μπορεί να προδόση την παρουσία τους, είναι ή μικρή μηχανή που είχε πάρει μαζί του ο 'Υπερέλληνας και που τώρα είναι άκουμπισμένη στο γρασίδι: λίγο πιό πέρα.

— 'Αστραπή, λέει ή φωνή του Κεραυνού. 'Υπερέλληνα. Πρέπει να ξέρετε ότι ή μάχη που θ' αρχίση σε λίγο θα είναι μιá από τις πιό σκληρές και πιό δύσκολες και επικίνδυνες της ζωής μας! 'Ο Τζέκυλ είναι φοβερός αντίπαλος και αν παγιδευθ ή άντισταθ ή με λύσσα! Ποιός θα ανάλαβη τη φρούρησι της συσκευής του άόρατου θό-

λου; (*)

— 'Εγώ!, λέει ή άόρατη 'Αστραπή. Θά τήν κρατώ στα χέρια μου για να γίνη κι' αυτή άόρατη έτσι ώστε να μὴν μπορή να τήν βρῆ ή Τζέκυλ και να τήν καταστρέψη!

— 'Εντάξει!, λέει ή φωνή του 'Υπερέλληνα. 'Ο Κεραυνός κι' εγώ θα αναλάβουμε τήν επίθεσι έναντίον του Κτηνανθρώπου! Θά... Νάτος! 'Ερχεται!

Πραγματικά στον ουρανό, πρὸς τὰ θεορειοδυτικά, μιὰ σκούρα μορφή κάνει εκείνη τή στιγμή τήν εμφάνισί της πετώντας δλοταχώς πρὸς τήν κατεύθυνσι του προαστείου.

'Η ιπτάμενη μορφή πλησιάζει γοργά, και, μέσα σε λίγες στιγμές, θρῖσκειται πάνω από τὰ σπίτια πάνω από τήν πλατεία, όπου περιμένουν οί ήρωές μας.

— 'Εμπρός, μητέρα!, λέει ή άόρατη 'Υπερέλληνας στην 'Αστραπή. Βάλε εμπρός τήν συσκευή. Κανόνισε ή άόρατος θόλος να έχη άκτίνα διακοσιών μέτρων!

'Η άόρατη 'Αστραπή σκύβει και σηκώνει τή συσκευή, που γίνεται κι' αυτή άόρατη. Γυρίζει ένα κουμπί, κανονίζει

(*) "Όπως ξέρουν οί αναγνώστα: του «'Υπερανθρώπου», ή συσκευή αυτή δημιουργεί γύρω της έναν άόρατο θόλο, ένα θώρακα, που καμμιά δύναμι: στον κόσμο δέν μπορεί να διαπεράση! "Όποιος βρεθή μέσα στο θόλο αυτό δέν μπορεί να βγη έξω κι' άποιος είναι: έξω από το θόλο δέν μπορεί να μπη μέσα.

μιὰ δελόνα κι' ένα δούισμα άκούγεται.

'Ολόκληρη ή περιοχή, σε άκτίνα διακοσιών μέτρων από το μέρος όπου στέκεται: ή 'Αστραπή κρατώντας τή συσκευή, είναι τώρα κλεισμένη μέσα σ' ένα πελώριο άόρατο θόλο, που τίποτα στον κόσμο δέν μπορεί να διαπεράση!

'Ο Τζέκυλ - χωρίς να το ξέρη - είναι φυλακισμένος μέσα στην τεράστια αυτή παγίδα!

'Ο Κτηνανθρωπος χαμηλώνει πρὸς τήν πλατεία ενώ τὰ σκοτεινά ματάκια του κυττάζουν γύρω καχύποπτα. Δέν του άρέσει καθόλου ή άπόλυτη αυτή έρημιά και γαλήνη.

Ξαφνικά, νοιώθει άτσάλινα χέρια να τον άρπάζουν από τὰ μπράτσα! Χέρια πανί σχυρα, που το σφίξιμό τους τον κάνει να πονή τρομερά!

Μιὰ παιδική μα σταθερή, φωνή λέει δίπλα στο αυτό του:

— Είσαι αιχμάλωτός μας, Τζέκυλ! 'Ο 'Υπερέλληνας κι' ή Κεραυνός σε κρατούν! "Αν δέν άποκαλύψης το μυστικό της σατανικής σκόνης σου, θα...

'Ο 'Υπερέλληνας δέν προλαβαίνει να άποτελειώση τή φράσι του.

Με μιὰ άπότομη κίνησι των χοντρών μπράτσων του, ή Τζέκυλ ξεφεύγει από τὰ χέρια τους και πετάει δλότσια πρὸς τον ουρανό, ουρλιάζοντας σαρκαστικά:

— Αιχμάλωτός σας ε; Χά, χά, χά! 'Ο Τζέκυλ δέν μπο-

ρεί να αίμαλωτιστή από κα-
 νένα!... Σ'ας προειδοποίησα
 'Υπεράνθρωποι! Θ'α δήτε τώ-
 ρα ότι κρατώ τὸ λόγο μου! Θ'α
 καταστρέψω τὴ Γῆ! Θ'α
 γεμίσω τὸν κόσμο μὲ τὰ πιὸ
 φριχτὰ τέρατα, πού ἔχουν
 γεννηθῆ ποτέ! Τώρα... Ὠχ!

Καθὼς πετάει πρὸς τὰ πά-
 νω, τὸ κεφάλι τοῦ Κτηναν-
 θρώπου προσκρούει πάνω
 στὸν ἀόρατο τοίχο, πού ζῶ-
 νει ἀπὸ παντοῦ τὸ προάστειο
 'Ασπροτόταμος! Ἡ φόρα
 τῆς συγκρούσεως εἶναι τόσο
 μεγάλη, ὥστε ὁ Τζέκυλ χά-
 νει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς τὶς
 αἰσθήσεις του καὶ πέφτει!

Στὴν Κόλαση
 τῶν Μεγαθηρίων

ΜΑ ΔΕΝ προλαβαίνει νὰ
 χτυπήσῃ στὸ ἔδαφος. Ὁ Ὑ-
 περέλληνας τὸν περιμένει ἄ-
 γρυπνα καὶ μὲ δυὸ ἀστραπιαῖ-
 ες γροθιές, κάνει τὸ ὀγκῶδες
 κορμί τοῦ κτηνώδους ἔχθρου
 τῆς Ἀνθρωπότητος νὰ τινα-
 χθῆ πάλι πρὸς τὰ πάνω!

Ὁ Κεραυνὸς δὲ μένει ἀρ-
 γὸς κι' αὐτός. Καθὼς ὁ ἀναι-
 σθητος Τζέκυλ ἀνυψώνεται
 τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά
 στὸ κεφάλι, πού κάνει τὴ ρα-
 χοκοκκαλιά τοῦ Κτηνανθρώ-
 που νὰ τρίξη ἐπικίνδυνα!

Καθὼς τὸ κορμί τοῦ πέφτει
 γιὰ δευτέρη φορά πρὸς τὴ γῆ
 ὁ Τζέκυλ συνέρχεται. Ἀνοί-
 γει τὰ μάτια του καὶ κυττά-
 ζει σαστισμένοι γύρω του.
 Δὲ βλέπει κανένα καὶ δοκι-
 μάζει πάλι νὰ ξεφύγῃ πετών-

τας πιὸ ἀργὰ αὐτὴ τὴ φορά.

Μὰ καὶ πάλι προσκρούει
 πάνω στὸν ἀόρατο θόλο, χω-
 ρὶς ὅμως νὰ χάσῃ τὶς αἰσθη-
 σεις του, γιὰτὶ ἡ σύγκρουσι
 δὲν ἦταν πολὺ δυνατὴ.

Τώρα καταλαβαίνει! Κατα-
 λαβαίνει καὶ χλωμιάζει, ἐνῶ
 τὸ κτηνώδες ἀνθρωποπιθηκί-
 σιο πρόσωπό του παραμορφώ-
 νεται ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι τρό-
 μου!

Ἔχει πέσει σὲ μιὰ παγίδα
 τῶν ἐχθρῶν του τῶν Ὑπεραν-
 θρώπων τῶν Ἡρώων τοῦ Κα-
 λού! Ἔχει πέσει σὲ μιὰ υ-
 πουλη ἀόρατη παγίδα ἀπὸ
 τὴν ὁποία δὲν πρόκειται ἴσως
 νὰ βγῆ ζωντανός!

Καὶ τότε ξαφνικά, ὁ τρό-
 μος του μεταβάλλεται σὲ θυ-
 μὸ σὲ μῖσος, σὲ μανία, σὲ
 λύσσα!

Τὰ δόντια του τρίζουν ἀ-
 παίσια! Τὰ σκοτεινὰ μάτια
 του λάμπουν διαβολικά! Τὸ
 στόμα του συσπάζεται σ' ἓνα
 σατανικὸ χαμόγελο!

Κυττάζει κάτω. Πάνω στὰ
 δέντρα τῆς πλατείας ἓνα κο-
 πάδι ἀπὸ σπουργία πετάει
 ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ, τιτιβι-
 ζοντας. Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι,
 χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέ-
 πη του, βγάζει ἓνα κουτί καὶ
 ἀδειάζει πάνω στὰ δέντρα ἓ-
 να μέρος τῆς κίτρινης σκόνης
 πού περιέχει.

Ἀμέσως φριχτὰ τέρατα
 κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μέ-
 σα στὴν πλατεία! Καταπλη-
 κτικὰ προϊστορικὰ μεγαθη-
 ρια μὲ τεράστια φτερά, μα-
 κρὰ χοντρά νύχια καὶ δέρμα

σκεπασμένο από σκληρά λέπια!

Τό ύψος τους είναι άπίστευτο. Μερικά φτάνουν ως τὰ πενήντα μέτρα ενώ άλλων τὸ κορμί έχει μάρκος τριάντα καὶ σαράντα μέτρα!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ὑπερέλληνας βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ δύο τέτοια μεγαθήρια ἐνῶ ἡ Ἀστραπὴ βρίσκεται μπροστὰ στὸ δρόμο ἐνὸς μαμοῦθ πού προχωρεῖ σαλπίζοντας ἀγρία μὲ τὴν προβοσκίδα του.

Μ' ἓνα πήδημα, ἡ Ἀστραπὴ ἀπομακρύνεται κρατώντας τὴ συσκευή τοῦ ἀόρατου θόλου στὴν ἀγκαλιά της. Μὲ

Ἡ Λερναία Ὕδρα τύλιξε τὸν Ὑπερέλληνα!

μιὰ ἀκτίναξί, ὁ Ὑπερέλληνας βρίσκεται στὸν ἀέρα ἀπεφεύγοντας τὰ μεγαθήρια.

Ὁ Κεραυνὸς ὁμῶς δὲν προλαβαίνει νὰ ἀπογειωθῆ. Τὰ μεγαθήρια χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται τὴν παρουσία τοῦ ἀόρατου γιου τοῦ Ὑπερανθρώπου, ὀρμούν τὸ ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ τὸν τσαλαπατοῦν κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ βάρος τῶν τεραστίων κορμιῶν τους!

Ὁ Κεραυνὸς χάνει γιὰ λίγο τὶς αἰσθήσεις του, ἐνῶ συγχρόνως ἡ συσκευή τοῦ χεριοῦ του, πού τὸν ἔκανε ἀόρατο σπάζει!

Τὸ κορμί του φανερώνεται μῶ, ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν συμπλεκομένων μεγαθηρίων!

Ὁ Ὑπερέλληνας γέρνει πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀδελφὸ τῆς μητέρας του. Μὰ ὁ Τζέκυλ ἔχει κίβλας ὀρμήσει ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ, καγχάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ ἀγρία χαρά, μὲ μιὰ φούχτα κίτρινη σκόνη στὸ χέρι του.

Ὅταν φτάνει πάνω ἀπὸ τὸν Κεραυνό, πού συνέρχεται ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἀνοίγει τὴν παλάμη του καὶ ἀφήνει τὴ σκόνη νὰ πέσῃ πάνω στὸ γιοῦ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του, καὶ νοιώθει κάτι ἀλλόκοτο. Αἰσθάνεται τὸ κορμί του νὰ φουσκώνῃ, νὰ μεγαλῶνῃ, νὰ μακραίνῃ!

Ἀλλάζει μορφή!

Κάτω ἀπὸ τὰ κατάπληκτα βλέμματα τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ τῆς Ἀστραπῆς ὁ Κεραυ-

“Όπου έπεφτε ή σκόνη φριχτά πέσειτα φαινερώνονταν!

νός γίνεται ένα αποτρόπαιο τέρας! Ο λεβεντόκορμος και ανδροπρεπής γυιός του Υπεραθρώπου τό ίνδαλμα τών παιδιών όλου του κόσμου, μεταβάλλεται σ' έναν άπαισιο τεράστιο... δάτραχο!

Έναν όγκώδη δάτραχο, με πελώριο στόμα που χοροπηδάει γύρω αφήνοντας άηδαστικά κραξίματα!

Τρελλός από θυμό και λύπη και άγανάκτηση, για τό νέο αυτό έγκλημα του Κτηνανθρώπου, ό μικρός άόρατος Υπερέλληνας, όρμάει έναντιόν του Τζέκυλ σαν σίφου νας!

Τόν αρπάζει από τό λαιμό με τό ένα του μπράτσο τυλί-

γει τό άλλο του μπράτσο γύρω από τη μέση του και χώνει τό γόνατό του με δύναμη στην πλάτη του έχθρου του κόσμου, πάνω στη ραχοκοκαλιά!

“Έτσι τό Βέλος ό γυιός του Έλ Γ κ ρ έ κ ο έφαρμόζει μια από τις πιό συντριπτικές και έξαρθρωτικές λαβές ζιου - ζίτσου!

Τά κόκκαλα του Τζέκυλ τρίζουν! Από τό στήθος του κτήνους βγαίνουν ούρλιαχτά, πόνου και λύσσας που θυμίζουν κολασμένες ψυχές που βασανίζονται από τους σατανάδες στην Κόλαση!

—Δέ θα μου ξεφύγης αυτή τη φορά, Κτηνάνθρωπε!, λέει

Άγρια ο μικρός Υπερέλληνας. Αυτή τη φορά θα αποκαλύψης τὸ μυστικὸ τῆς κίτρινης σκόνης ἢ θα πεθάνης!

Κάτω, ἢ Ἀστραπή, γεμάτη φρικὴ κι' αὐτὴ γι' αὐτὸ πού συνέβη κάνει ἓνα μεγάλο σφάλμα. Ἀκουμπάει χάμω τὴ συσκευή τοῦ ἀόρατου θόλου καὶ τρέχει κοντὰ στὸν μεταμορφωμένο σὲ βάτραχο ἀδελφό της. Ἐνας ξερὸς κρότος πίσω της τὴν κάνει νὰ σταματήσει καὶ νὰ γυρίσει.

Μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος της. Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαθήρια εἶχε πατήσει τὴ συσκευή καὶ τὴν εἶχε καταστρέψει!

Ὁ ἀόρατος ἀδιαπέραστος θόλος δὲν ὑπάρχει πιά! Ὁ Τζέκυλ καὶ τὰ μεγαθήριά του δὲν εἶναι πιά κλεισμένοι: μέσα στὴν τεράστια παγίδα!

Ὁ Λερναῖος —
Κοντοστούπης!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὥρα μέσα στὸ ἐργαστήριό του, ὁ Ἐλ Γκρέκο ὁ ξακουστός Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος ἀναπηδάει ἀπὸ χαρὰ, καθὼς ἐξετάζει τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὑδρας, τοῦ τέρατος στὸ ὁποῖο εἶχε μεταβληθῆ ὁ Κοντοστούπης.

Ἐχει βρῆ τὸ μυστικὸ τῆς κίτρινης σκόνης! Τὸ διαβολικὸ αὐτὸ φάρμακο ἐπιδρᾷ ἐπάνω στὰ κύτταρα τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν ζώων καὶ τὰ κάνει νὰ πολλαπλασιάζονται ἀνώμαλα, μεταβάλλοντας ἔτσι τὰ ζῶα σὲ τερατώδη ὄντα!

Τὴ δύναμι αὐτὴ τὴν ἔχει ἡ κίτρινη σκὴν χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ ραδιενεργὸ οὐσία πού περιέχει καὶ ποῦ ὁ Ἕλληνας διακρίνει τώρα μέσα στὸ αἷμα τοῦ μεταμορφωμένου Κοντοστούπης!

Τὸ πιὸ σημαντικό ἀπ' ὅλα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ἐλ Γκρέκο ξέρεي κιόλας ποῖο εἶναι τὸ ἀντίδοτο γιὰτὶ στὸ παρελθὸν εἶχε κάνει σχετικὲς μελέτες πάνω σὲ διάφορους μικροὺς ὁργανισμοὺς. Ἐνα εἰδικὸ ραδιοκύμα τὸ ΕΖΧ52 ὅταν ἐκπέμπεται: μὲ ἔντασι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ξανακάνη τὰ κύτταρα ὁμαλὰ καὶ κανονικὰ, καὶ νὰ τοὺς ξαναδῶν τὴν πρώτη μορφή τους!

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις, καὶ ἐνῶ ἡ Λερναία Ὑδρα — Κοντοστούπης περιμένει ὑπομονετικὰ πάνω στὸ μαρμαρινὸ τραπέζι ὁ Ἐλ Γκρέκο κατασκευάζει μιὰ μικρὴ, στρογγυλὴ συσκευή καὶ τὴ βάζει σὲ λειτουργία.

Ἀμέσως τὸ τέρας πού εἶναι πάνω στὸ τραπέζι ἀλλάζει μορφή! Τὰ δέκα κεφάλια χάνονται καὶ μένει μόνον ἓνα! Τὸ κορμὶ μικραίνει καὶ, μιὰ στιγμὴ ἀργότερα ὁ Κοντοστούπης μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τοῦ σώμα καὶ τὰ κωμικὰ χαρακτηριστικὰ πηδάει ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ στέκεται μπροστὰ στὸ Ἕλληνα.

Ἀνοιγοκλείνει: χαζὰ τὸ στόμα του μὰ ἡ συγκίνησι πού νοιώθει γιὰτὶ ξαναβρῆκε ἐπιτέλους τὸν ἐαυτοῦ τοῦ εἶναι τόσο μεγάλῃ ὥστε καμ-

μιά φωνή δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν χάνει καιρὸ μαζί του. Ἀρπάζει τὴν πολύτιμη συσκευή καὶ κατεβαίνει τρέχοντας στὸ κάτω πάτωμα. Βλέπει ἐκεῖ μόνο τὸν Τσιπιτσιπ.

— Πού εἶναι οἱ ἄλλοι; ρωτάει.

— Στὸ προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης Ἀστροπόταμος... ἀπαντάει τὸ τερατάκι.

Στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ προαστείου, ὁ Ὑπερέλληνας ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγη ἀδυσώπητα στὴ συντριπτικὴ λαβὴ του τὸ Τζέκυλ πού οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωσι καὶ τρόμο, προσφέροντας συγχρόνως φριχτὲς βλαστημιές μίσους!

Κάτω ἢ Ἀστρατὴ διεξάγει ἕνα τρομερὸ ἀγῶνα μὴ ἀνίση καὶ ἐξοντωτικὴ μάχη μὲ τὰ τεράστια μεγαθήρια!

Στριφογυρίζει μὲ ταχύτητα πραγματικῆς ἀστρατῆς ἀνάμεσά τους ἐνῶ οἱ γροθιές τῆς τὰ πόδια τῆς καὶ τὸ κεφάλι τῆς μοιράζουν γύρω τρομακτικὰ χτυπήματα, πού κάνουν τὰ προϊστορικὰ τεράτια νὰ ἀφήνουν ἐκκωφαντικὰ μουγγρητὰ πού ἀκούγονται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ προάστειο τρομοκρατῶντας, τοὺς κατοίκους τῶν γύρω προαστείων!

Ἡ ἐπίθεσι αὐτῆ τῆς Ἀστρατῆς ἔχει ἕνα σκοπὸ: νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ μεγαθήρια ἀπὸ τὴν πλατεία γιὰ νὰ μὴν τσαλαπατήσουν καὶ συντρίψουν

τὸν πελώριο βάτραχο τὸν μεταμορφωμένο ἀδελφὸ τῆς.

Μὰ οἱ προσπάθειές τῆς δὲ φέρνουν κανένα ἀποτελεσμα. Ἐνα - δυὸ δεινόσαυροι πέφτουν νεκροί, κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά τῆς μὰ τὰ ὑπόλοιπα γιγάντια ὄντα θωρακισμένα μὲ λέπια πιὸ χοντρά καὶ πιὸ σκληρὰ κι' ἀπὸ πλάκες ἀπὸ ἀτσάλι ἀντέχουν στὶς γροθιές τῆς καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ στριφογυρίζουν μανὶ ασιμένα μέσα στὴν πλατεία!

Καὶ τότε μιά γαλανόλευκὴ μορφή σκίζει τὸν ἀέρα καὶ προσγειώνεται. Εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ ἀγαπημένος τῆς ἀστρας!

Ὁ Ἑλληνας κρατάει μιά συσκευή καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι τῆς. Ἀμέσως συμβαίνει κάτι πού γεμίζει τὴν Ἀστρατὴ χαρὰ καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Τὰ μεγαθήρια καὶ ὁ ἀποτρόπαιος βάτραχος χάνονται! Στὴ θέσι τους εἶναι τώρα μερικά πουλιά καὶ ὁ Κεραυνός!

Ἡ Ἀστρατὴ πιέζει τὸ κουμπάκι τῆς μικροσκοπικῆς συσκευῆς πού τὴν κάνει ἀόρατη, καὶ τὸ σῶμα τῆς φανερώνεται!

— Ἀγαπημένε μου! Λέει μὲ συγκίνησι καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ψηλά, στὸν ἀέρα ὁ Ὑπερέλληνας κάνει τὸ ἴδιο. Χωρὶς νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἐξαρθρωτικὴ λαβὴ του πιέζει κι' αὐτὸς τὸ κουμπάκι τῆς συσκευῆς του καὶ γίνεται ὁρατός.

—Τὸ σχαδίό σου ἀπέτυχε! λέει με χαρὰ στὸ αὐτὶ τοῦ Τζέκυλ. Δὲ θὰ μπορέσης νὰ ὑποδουλώσης τὸν κόσμο οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ! Καὶ τὸ χειρότερο δὲ θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγης ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Ὁ Κτηνάνθρωπος Τζέκυλ βλέπει κάτω τὸν Ἐλ Γκρέκο, βλέπει τὰ μεγαθηρία του νὰ γίνονται ἄθωα καὶ ἀκίνδυνα πουλάκια καὶ βλέπει τὸν Ἕλληνα τὴν Ἀστράπη καὶ τὸν Κεραυνὸ νὰ συσπειρώνονται γιὰ νὰ ἀπογειωθοῦν καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν κι' αὐτοὶ ἐναντίον του.

Ἕνας ἀπέραντος τρόμος τὸν κυριεύει, ἕνας τρόμος ποὺ πολλαπλασιάζει τὶς δυνάμεις του! Μ' ἓναν ἀπότομο, ἀπελπισμένον σπασμὸ τοῦ κορμιοῦ του κατορθώνει ἐπιτέλους νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Ὑπερέλληνα!

Γυρίζει γοργὰ καὶ ἐκτοξεύει ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ καὶ ἐναντίον τῶν ἄλλων ἡρώων, ποὺ πλησιάζουν στὸ μεταξὺ, τὸ ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδες πρᾶσινωπὸ φῶς τῶν σκοτεινῶν ματιῶν του, ζαλιζοντάς τους γιὰ μιά - δυὸ στιγμὲς καὶ θρῖσκοντας ἔτσι τὸν καιρὸ νὰ ἀπομακρυνθῇ πετώντας ὀλοταχῶς!...

Λίγο ἀργότερα στὴ βεράντα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, οἱ ἡρώες μας εἶναι συγκεντρωμένοι με

πρόσωπα ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

Οἱ Δυναμίεις τοῦ Κακοῦ εἶχαν νικηθῆ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ! Καὶ εἶχαν νικηθῆ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἡ νίκη φαίνοταν νὰ γέρῃ πρὸς τὸ μέρος τους! Ἡ Ἀνθρωπότης εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὸν τρομερότερο κίνδυνο ποὺ εἶχε γνωρίσει ποτέ, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν φριχτῶν τεράτων τοῦ Τζέκυλ! Ὁ Ἐλ Γκρέκο ἔχει κιόλας παραδώσει τὴν ἐφεύρεσί του μετὰ τὸ ραδιοκύμα ΖΧ52 στὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή δέκαδες ἐργοστάσια κατασκευάζουν τέτοιες συσκευὲς γιὰ νὰ τὶς μοιράσουν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ κόσμου!

Ἔτσι, ἂν ὁ Τζέκυλ θελήσῃ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος μετὰ τὰ τερατὰ του, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ τίποτα!

Ὁ Κοντοστούπης πηγαίνοντάς ἐρχεται στὴ βεράντα φουσκώνοντας μετὰ καμάρι τὸ στήθος του.

—Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ λέει μετὰ στόμφο! δὲ θὰ νικούσαμε!

—Ντὲ ἔσωσε τὸν κόσμον ὁ γενναῖος Κοντοστούπης!, λέει κοροϊδευτικὰ ὁ Τσιπιτσιπί.

—Ποῖος τὸν ἔσωσε παλιοτερατάκι; ρωτᾷ ἄγρια ὁ νάνος κοκκινίζοντας.

—Τὸν ἔσωσε ὁ... Λερναῖος Κοντοστούπης!, ἀπαντᾷ ὁ Τσιπιτσιπί.

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενον ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης εἰς Ὑπερανθρώπων

ΔΑΥΪΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

Αυτός είναι ο τίτλος του τεύχους 55, που θα κυκλοφορήσει την ερχόμενη εβδομάδα. Το 55 είναι κι' αυτό ένα από τα τεύχη των μεγάλων εκπλήξεων!

Ο Ύπεράνθρωπος, ο αγαπημένος ήρωας των παιδιών όλου του κόσμου, ξυπνάει έπιτέλους από τη νάρκη, από τον αλλόκοτο θάνατο όπου τον είχε ρίξει η Φάουστα, και παίρνει μέρος σε μια τρομακτική γιγαντομαχία μεταξύ των δυνάμεων του Καλού και του Κακού!

ΔΑΥΪΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

Ο τρομερός Κτηνάνθρωπος Τζέκυλ ενεργεί την τρίτη επίθεσί του εναντίον του Κόσμου με όπλα και μέσα τόσο συντριπτικά, ώστε ο μεγάλος Έλληνας Ύπεράνθρωπος, ο Έλ Γκρέκο, βρίσκεται φάτσα με φάτσα με το θάνατο!

Ένα τεύχος που θα μείνει άξεχαστο! Ο μικρός Ύπερέλληνας και ο παππούς του, ο άκαταμάχητος Ύπεράνθρωπος, πολεμούν πλάι - πλάι για να σώσουν ο ένας τον πατέρα του κι' ο άλλος το παιδί του!

ΔΑΥΪΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρωος, "Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν νά τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεία μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰθάν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Μαναρίδη, Κ. Κартάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰθάν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀρ. 2.

ΣΙΔΝΕ-Υ. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑΪΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθην. Τύπου.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σὰς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Προσοχή!

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Μικροῦ Ἠρώος εἶναι στήν εὐχάριστι θέσιν νὰ ἀναγγείλῃ στὰ Ἑλληνόπουλα ὅτι σέ λίγες μέρες θὰ κυκλοφορήσῃ μιὰ νέα σειρά βιβλίων, πού θὰ ἐνθουσιάζουσιν:

ΦΘΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Με ἕξ (6) μόνο δραχμές ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν ἕνα βιβλίον μεγάλου συγγραφέως σέ κομψό τόμο καί σέ πολυτελή ἔκδοσι! Θὰ ἐκδοθῶν κατὰ σειράν:

1) ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ τοῦ Οὐγκώ. 2) Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ τοῦ Ἰουλίου Βέρν. 3) ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. 4) Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΘΩΜΑ. 5) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ. 6) Ο ΧΙΤΩΝ. 7) ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ. 8) Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ καί ἄλλα.

Με ΕΞΗ δραχμές κάθε δύο ἐβδομάδες θὰ διαβάσετε τὰ μεγαλύτερα ἀριστουργήματα ὅλων τῶν ἐποχῶν καί θὰ ἀποκτήσετε μιὰ βιβλιοθήκη πού θὰ τῆ ζηλεύουν ὅλοι!

Σε λίγες μέρες, θὰ θρῆτε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ σ' ὅλα τὰ περίπτερα! 160 σελίδες μόνον 6 δραχμές!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 54 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνα:

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!
- 2) Οι τερατάνθρωποι εκδικούνται.
- 3) Τό κυνήγι τών 'Ιπαταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος έναντίον χιλίων.
- 5) Οι Ούρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οι 'Υπ'άνθρωποι εξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ό Γυιός τού 'Υπερανθρώπου.
- 10) Στα δόντια τού Λιονταριού
- 11) Οι 'Αετοί έφορμούν!
- 12) Τό Τραίνο τού Θανάτου
- 13) Στη Χώρα τών Τρελλών
- 14) 'Ο προδότης παγιδεύεται
- 15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τη Ζούγκλα!
- 16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ή Κόρη τού 'Υπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού
- 19) 'Ο Άρχων τού Κόσμου
- 20) 'Η Τόλιμος τών 'Ονειρών
- 22) Τό Μυστικό τού Πράσινου 'Ελέφαντα
- 23) 'Η 'Αστοαπή επιτίθεται
- 24) Στην Άγκαλιά 'Ερπετών
- 25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
- 26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρον
- 27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
- 28) Στη χώρα τών Κενταύρων
- 29) Σατούρα, ή Κόρη τού Μαύρου 'Υπερανθρώπου
- 30) 'Η Προδοσία τού Κεραυνού
- 31) Οι Φερωτοί Μονομάχοι
- 32) 'Ο Μυστικό τού Πλανήτη Κρόνου
- 33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
- 34) Τό Τέλος τής Γης
- 35) Ζωντανή Παγίδα
- 36) Κουραράοι τών Ουρανών
- 37) 'Ο Άόρατος 'Ανθρωπος
- 38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
- 39) Τα 'Οντα τού 'Ολέθρου
- 40) Οι Μαύροι 'Εασφόροι.
- 41) 'Ο Θάνατος τού Φάουστ
- 42) 'Η Γροθιά τού 'Ελληνα
- 43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
- 44) Τό Τέρας τών Ούρσηνών.
- 45) 'Η Φάουστα εκδικείται
- 46) 'Ο 'Εχθρός τού Κόσμου
- 47) 'Η 'Ανάστασις τού Φάουστ
- 48) 'Η Γιγαντομαχία.
- 49) 'Ο Γάμος τού 'Ελ Γκρέκο
- 50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
- 51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) 'Υπερέλληνας
- 53) Τζέκυλ, ό Κτηνάθρωπος

